

Udvalgets spørgsmål til justitsministeren og ministerens svar.

Spørgsmål 1: Offentlig indsamling.

Der ønskes en nærmere redegørelse for, hvordan definitionen af en offentlig indsamling i lovforslagets § 1, stk. 2, skal forstås.

- a. Hvad forstås ved „personer, der er indbyderne personlig bekendte“, og
- b. hvad forstås ved „personer, som har særlig tilknytning til de personer eller institutioner, til hvis fordel indsamlingen sker“?

Svar:

Som anført i bemærkningerne til lovforslagets § 1, stk. 2, svarer definitionen af, hvad der skal forstås ved offentlige indsamlinger, til definitionen i § 1, stk. 2, i den gældende lov, lov nr. 178 af 16. maj 1934. Af bemærkningerne til 1934-loven (Rigsdags-tidende 1933-34 Tillæg A, sp. 2999) fremgår, at de bestemmelser om indsamlinger, som fandtes forud for 1934-loven, i praksis havde været fortolket således, at der kun krævedes tilladelse til afholdelse af indsamlinger, når der skete personlig henvendelse til andre end indbydernes egen bekendtskabskreds eller sådanne personer, som ved deres særlige stilling til de personer eller indretninger, til hvilke indsamlingen skete, måtte forudsættes at være villige til at yde bidrag. Ved loven blev kontrollen udvidet til at gælde alle offentlige indsamlinger, uanset om indsamlingen sker ved personlig henvendelse eller på anden måde. De private indsamlinger blev derimod fortsat holdt uden for loven. Lovens afgrænsning mellem offentlige og private indsamlinger er ifølge bemærkningerne i overensstemmelse med den hidtil fulgte praksis.

Det foreliggende lovforslag opretholder således på dette punkt en retstilstand, der har været gældende i en lang årrække, og som ikke i praksis har givet anledning til vanskeligheder. Det er efter justitsministeriets opfattelse ikke muligt generelt at angive, hvilke indsamlinger der omfattes af forslaget § 1, stk. 2. Spørgsmålet om, hvorvidt en indsamling er offentlig, må afgøres

på grundlag af et samlet skøn over, om der er iværksat indsamling blandt andre end personer, der har særlig forbindelse med indbyderne eller indsamlingsformålet. Som et typisk eksempel på indsamlinger, der ikke kan anses for offentlige, kan nævnes indsamlinger, der iværksættes af foreninger blandt foreningens medlemmer til fordel for et foreningsformål. Selv om der rettes henvendelse til andre end medlemmer, er det imidlertid ikke sikkert, at indsamlingen bliver offentlig. Det kan meget vel tænkes, at også andre end medlemmer kan have en sådan tilknytning til indsamlingsformålet, at indsamlingen må anses som privat, selv om den sker uden for medlemskredsen. Dette vil navnlig kunne være tilfældet ved indsamlinger inden for et begrænset, lokalt område. Hvis der her er tale om indsamling til et formål, som må formodes at have en bred tilslutning i befolkningen inden for et sådant område, f. eks. indsamling til et forsamlingshus eller et idrætsanlæg, må henvendelse efter justitsministeriets opfattelse kunne rettes til beboerne inden for området, uden at indsamlingen derved bliver offentlig.

Afgørelsen af, om en indsamling efter de kriterier, der angives i lovforslaget, er offentlig, vil i sidste instans henhøre under domstolene.

Spørgsmål 2: Lokale indsamlinger.

Under henvisning til lovforslagets § 2, der indeholder et forbud mod offentlige gade- og husindsamlinger ved personlig eller telefonisk henvendelse, ønskes følgende oplyst:

- a. Ministeren udtalte under 1. behandlingen, at man frit kunne indsamle til forsamlingshuse, missionshuse, svømmebassiner, idrætshaller o. lign. inden for et lokalt område. Hvordan begrundes ministeren denne undtagelse for lokale indsamlinger ud fra lovforslagets tekst?
- b. Under henvisning til, at definitionen på, hvad der er offentligt, i bemærkningerne til § 1 siges at være identisk med gældende ret, ønskes det oplyst, om man i